

Dr. Kolláth György

Mindenekelőtt köszöntöm az érdeklődő olvasót. Bemutatkozásképpen: olyan jogász vagyok, aki szívesen és gyakran foglalkozik önkormányzati ügyekkel és sportbeli kérdésekkel is. Nemrég korrekt – és alkalmasint sikeres – együttműködés volt városuk önkormányzata és az én ügyvédi irodám között egy versenyjogi perben. Most azonban sportról, annak is az árnyas oldaláról lesz szó. Hetente írok jogi jegyzetet egy független sportlapban. Ott találtam rá arra a "kriminális" ügyre, amely – attól tartok – érdekelni fogja Önöket. A történet nem csak kissé áthallásos, hanem óvatosságot is igényel. Indokolt stílszerűen jelezni: mindenféle hasonlatosság élő vagy holt személyekkel köztudomásúlag csakis a véletlen műve lehet.

Egyetemen úgy tanítjuk: a sport vér nélküli küzdelem. Futbóliában ez másként van.

Történt, hogy egy focimeccsen nem a labda játszott a főszerepet, hanem az indulat. Ilyenkor nem csak a gyepen lejt a pálya, hanem az erőviszonyok se egyformák. Ennek következtében a messzi távolban, az otthon nagyon erős helyi csapat izzó légkört teremtett a „vendégek” (?) számára. Innentől számítva az esetnek legalább két/féle/ olvasata van. Az egyik szerint (szinte) semmi különleges nem történt. Talán csak egy kis lökdösődés, emelt hang, avagy némi lila fejű helybéli „anyák napja” lehetett. A másik nézőpont szerint bezzeg volt ott agresszió rendesen, méghozzá mind a gyepen, mind pedig a kispadok környékén, sőt az öltöző előterében is. Tény, hogy nem sikerült kikaparni a szemét a nem szívesen látott vendégek vezetőjének, pedig az igyekezet megvolt hozzá. Megkapó lehetett látni, ahogyan a képzeletbeli szorító mindkét oldalán polgárságból mesterek állnak. Árnyalatnyit ront a helyzeten, hogy az egyik mesterfokozatú küzdő valamivel aktívabb tett(legesség)re buzdítja az övéit, míg a másik élőszóban méltatlankodik mindezért. Pár ezer éve élnek abból a jogászok, hogy bár nem mindenkiből lesz agresszor, ám méltánytalanság mindannyiunkkal megeshet. Nem mindegy, hogy a jog ilyenkor a támadót vagy a megtámadott félt részesíti-e előnyben. Sokan tudják: ma a jog ritkán és bizonytalanul ad elégtételt – pláne idegen közegben – annak, akit sportszerűtlenség, de mondhatjuk így is: disznóság ért. Bizony, sokszor annak van izgulnivalója, aki nem fut el. Ez történt itt is. A bajusz-akasztás ugyanis elmaradt, még a szakáll is ellenállt, de egy kis szövetmintát a „fejből” valahogyan csak sikerült a helyieknek emlékebe szerezni. A szuvenír nem egyformán tetszett mindenkinek, de hát az ízlések sem egyformák. Sosem tudhatjuk: mennyi vajon a helyben szokásos mértéke az erőszaknak. Ám az esetből krimi lett, s annak első kanyarjában a közhatalóság is kissé „megtépte” a túl önérzetes vendéget. A verdikt lényegi üzenete egyszerű: tiltakozni otthon tessék! Rövidesen szól a gong: szorítóból! Következik a második menet.

Nem tetszett, ma sem tetszik nekem ez így. Próbáltam a sportemberi normákra, a fair play jognál erősebb parancsára, s a közéleti szereplők kötelező tisztességére inteni a feleket. Sportemberként békességet igyekeztem teremteni, mert a konfliktus nem méltó senkihez sem. Meg voltam győződve két dolgról. Egyrészt arról, hogy egy vezető még konfliktus-helyzetben sem teheti lóvá a környezetét. Aki egyszer felvállal inkompatibilitást lokális érdekből, az megteheti „sportból” ugyanezt más megfontolásból is. Onnantól már ez nem minőségi, hanem mennyiségi kérdés nála. Aki pedig nem képes a meccs után kezét fogni a jövőre (ismét) legyőzhető ellenféllel, az még a mai magyar sport környékére se való. Másrészt, hogy senki becsületét nem tudja tálcán kínálni az igazságszolgáltatás. Kár tehát a felek őszinte szembenézése helyett a bíróság háta mögé bújni. Hittem a bölcs kompromisszumban. Naiv voltam. Valójában az egyik polgár igent mondott volna, ám a másik – két hónapja – válasza sem méltatott. Hemingway szerint a sport megtanít tisztán győzni vagy emelt fővel veszíteni, tehát mindenre megtanít. Érdeklődőm kéne küldeni a hallgatag embernek egy Hemingway-kötetet.

Cím
Ereszd el a szakállam!

Dátum
2001.03.25.